

16 Οκτωβρίου 2021

## Ὁ σπόρος τοῦ θείου λόγου καὶ τὸ ἔδαφος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέα, ἓνα ἀφυπνιστικὸ προσκλητήριον πρὸς αὐτοκριτικὴ καὶ αὐτογνωσίαν



Πολλές φορές αναρωτιούνται οί άνθρωποι καί άποροϋν για τή φαινομενική άποτυχία τοϋ Χριστιανισμοϋ μέσα στον κόσμο που παρατηρεΐται άλλοϋ σε μικρή καί άλλοϋ σε μεγαλύτερη έκταση. Δεν θα έπρεπε, ύστερα από τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοϋ Χριστοϋ μέσα σ' ἕναν ἀφιλόξενο κόσμο καί ἐν συνέχεια τῶν μαθητῶν του μέσα στήν οἰκουμένη καί κυρίως ύστερα ἀπὸ προσπάθειες καί πειραματισμοὺς τόσων αἰώνων, νὰ βλέπαμε σήμερα μία μεγαλύτερη ἐπίδραση τοϋ Χριστιανισμοϋ μέσα στήν ἀνθρωπότητα καί μία πιὸ ἐνθαρρυντική ἐφαρμογή του; Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ μᾶς δίνει ἡ παραβολή τῆς Δ΄ Κυριακῆς τοϋ Λουκᾶ, στήν ὁποία γίνεται λόγος για ἕνα σπορέα που τὸ ἔργο του δὲν ἀπέδωσε παντοῦ τὸν ἴδιο καρπὸ.

Τὸ ἔργο τοϋ σπορέα δὲν ὑπῆρξε ἐλαττωματικό. Οὔτε ὁ σπόρος χαλασμένος. Σκορπίστηκε παντοῦ πλουσιοπάροχα με τὴν ἀφθονία που διακρίνει τὸν Θεό, τὸ χορηγὸ κάθε ἀγαθοῦ· κι ἀκόμη σκορπίστηκε χωρὶς διακρίσεις ἢ προτιμήσεις. Ὡστόσο τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν ἀνάλογο πρὸς τὴ γενναιοδωρία τῆς σπορᾶς. Ἐνῶ ὁ σπόρος δόθηκε πλούσια καί χωρὶς διακρίσεις, δὲν ἔγινε παντοῦ δεκτὸς με τὸν ἴδιο τρόπο, τὴν ἴδια προθυμία, τὴν ἴδια ἀνταπόκριση. Ἔτσι, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν παντοῦ τὸ ἴδιο ἀλλ' ἀνάλογο με τὴ δεκτικότητα καί ἀποδοτικότητα τῆς γῆς που τὸν δέχθηκε.

Κι ἀκόμη πρέπει νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἐξῆς: Πρῶτα-πρῶτα οἱ τρεῖς περιπτώσεις ἀποτυχίας τῆς σπορᾶς δὲν σημαίνουν τοπικὴ ἀναλογία σε σχέση πρὸς τὴν ὅλη ἐπιφάνεια τῆς γῆς σε τρόπο ὥστε νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ ἔργο τῆς σπορᾶς ἀπέτυχε καί καρποφόρησε μόνο στὸ ἕνα τέταρτο· ἀπλῶς

περιγράφονται όρισμένοι λόγιο άποτυχίας πού πρέπει νά βάλουν σέ σκέψεις τόν άκροατή ώς πρòς τήν τοποθέτηση τοῦ έαυτοῦ του. Καί έπειτα, κάνει έντύπωση ή τεράστια καί θαυμαστή έπιτυχία τής τέταρτης περιπτώσεως: ή καλή γή άποδίδει καρπòν «έκατονταπλασίονα», δηλ. έκατò φορές περισσότερο άπό ò,τι θά περίμενε κανείς σέ μία κανονική καρποφορία. Συχνά είμαστε έτοιμοι νά τονίσουμε τήν άποτυχία τοῦ Χριστιανισμοῦ σέ όρισμένες περιπτώσεις, ξεχνώντας τούς λόγους πού τήν προκάλεσαν καί κυρίως ξεχνώντας òτι σέ άλλες περιπτώσεις ή έπιτυχία του ύπήρξε άξιοθαύμαστη καί πάνω άπό κάθε μέτρο καί κάθε προσδοκία.

Στò άπαισιόδοξο, πλὴν òμως πραγματικό, έρώτημα με τò òποιο άρχίσαμε, ή παραβολή αύτή δίνει τήν έξής άπάντηση:

Έάν ò σπόρος τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν βλάστησε παντοῦ, ἄς μὴν άναζητοῦμε τήν αίτία οὔτε στίς διαθέσεις τοῦ σπορέα οὔτε στήν ποιότητα τοῦ σπόρου, άλλί' ἄς στραφοῦμε άλλοῦ, στò είδος τοῦ άγροῦ πού δέχτηκε τò σπόρο, στòν τρόπο πού άνταποκρίθηκαν οί ἄνθρωποι στò Εύαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, στήν ποιότητα τής γῆς πού άντιπροσωπεύει ò καθένας μας.

Οί τρεῖς κατηγορίες ἄγονου έδάφους πού περιγράφονται στò κείμενό μας είναι δυνατò νά βρεθοῦν σέ πολλές έκφάνσεις τής ζωῆς τοῦ καθενός μας. Άλλοτε άπό άμέλεια, άλλοτε άπό έπιπόλαιη καί χωρίς βαθιές ρίζες άντιμετώπιση οὔσιαστικῶν πραγμάτων πού σχετίζονται με τήν ίδια τή ζωή μας, άλλοτε άπό άδυναμία νά άντισταθοῦμε στήν εύχαρίστηση τής στιγμῆς έμποδίζουμε τήν καρποφορία τοῦ θείου λόγου μέσα μας.

Ή παραβολή αύτή άποτελεῖ ένα άφυπνιστικό προσκλητήριο πρòς αυτοέλεγχο, αυτοκριτική καί αυτογνωσία. Ένώ είμεῖς άπό τή μιὰ μεριά είμαστε έτοιμοι νά διαπιστώσουμε òτι ò Χριστιανισμός φαίνεται νά άπέτυχε σέ πολλοὺς άνθρώπους, νά έπιρρίψουμε τήν εύθύνη σ' αύτούς πού κακῶς τόν έκπροσωποῦν, νά κατακρίνουμε θεσμοὺς καί πρόσωπα, ή παραβολή άπό τήν άλλη μεριά έφιστᾶ τήν προσοχή μας στò έδαφος πού έκπροσωπεῖ ò καθένας μας για τò σπόρο τοῦ θείου λόγου. Πέρα δέ άπό αύτὴν τήν αυτοεξέταση, μάς μεταδίδει κι έναν τόνο αίσιοδοξίας: παρὰ τήν άποτυχία όρισμένων περιπτώσεων, ò λόγος τοῦ Θεοῦ τελικὰ καρποφορεῖ καί μάλιστα με τρόπο έκπληκτικό καί θαυμαστό, άποδίδοντας καρπò έκατò φορές περισσότερο άπό τò κανονικό. Για τò ἄν βρίσκεται ò ἄνθρωπος òχι στήν καρποφόρα γῆ άλλὰ στò πετρῶδες καί ἄγονο έδαφος δέν μπορεῖ νά κατηγορήσει κανέναν άλλον παρὰ μόνο τόν έαυτό του.

**Πηγή:** [agiazoni.gr](http://agiazoni.gr)